

TREN DEL PENSAMENT

Durant un moment etern, la Mònica mira el gat de ceràmica que presideix la taula del menjador del tiet. Quan li digué que seria advocada, ell, irònic i trist, confessà que confiava que ella continuaria la tradició familiar de la terrisseria, especialment sent filla única. Només va quedar resignat a l'assistir a la graduació.

Pensant en tradicions trencades, l'únic element dissonant de l'habitació era la mascareta sobre la taula, que la traslladava a records més recents i desafortunats, a la seva visita: el tiet havia deixat un testament hològraf.

No va trigar en trobar l'objecte més personal que havia heretat: un quadre de la Dama de la Justícia signat pel tiet, artista polivalent. Pensant on penjar-lo per inaugurar el despatx, va comprendre a la fi la raó del regal del tiet d'aquell set de pintura per la graduació. La Mònica es va sorprendre somrient: potser tocava començar a fer-li servei.